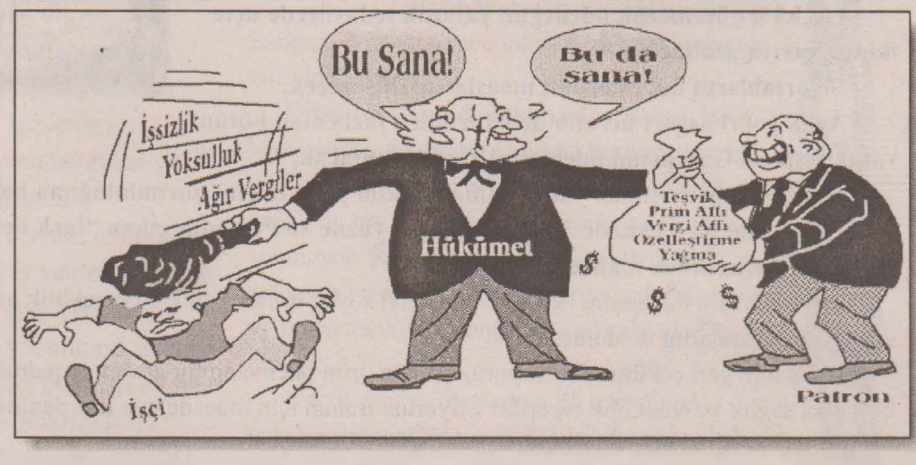
İşçi Bülteni Özel Sayı 353

Topkapı İşçi Bülteni

Çalışma sürelerimiz uzuyor, dinlenme sürelerimiz kısalıyor, ücretlerimiz düşüyor...

Artık yeter, insanca çalışmak ve yaşamak istiyoruz!

Topkapı'da çok sayıda küçük atölye var. Metal, matbaa ve tekstil atölyeleri çoğunlukta. Bu atölyelerde hiçbir yasa uygulanmıyor. Sigortasız çalışmanın yanısıra, 12 saati bulan çalışma süresi ve fazla mesai ücreti alamamak çok yaygın.

Bunun yanısıra büyük tekstil işyerleri, özellikle konfeksiyon, kot yıkama ve çorap fabrikaları başta olmak üzere birçok fabrikada aynı koşullar geçerli. Örneğin ŞİŞECAM'ın taşeronu olan Mavilim Ambalaj dahil birçok taşeronda fazla çalışma var, ama fazla mesai ücreti verilmiyor.

Uzun çalışıp da fazla mesai ücreti alamayınca ücretlerimiz düşmüş, daha doğrusu gaspedilmiş oluyor.

Bununla da kalınmıyor. Şimdi birçok işyerinde ara molaları kaldırılıyor, öğlen molasının süresi kısaltılıyor. Yani her geçen gün daha uzun çalışıp daha az para alıyoruz. Daha çok çalışıp daha az dinleniyoruz. Daha az uyuyor, daha kötü besleniyoruz. Buna rağmen ne iş güvencemiz, ne de bir geleceğimiz var.

Peki durum böyleyken yasalar niye var?

Bölge Çalışma Müdürlükleri niye var?

Açık ki, işleyen vahşi düzeni saklamak için varlar.

Ya bizler bu hak gasplarına, bu ağır çalışma şartlarına ne kadar sessiz kalabiliriz? Daha ne kadar dayanabiliriz? Düşünün ki, bir de şimdi yeni bir kriz dalgası geliyor. Patronlar şimdiden kriz bahanesiyle bizden fedakarlık istemeye başladılar. Bu fedakârlık masallarını çok duyduk. Her defasında krizin faturasını biz ödedik, ödemeye devam ediyoruz.

Ama artık yeter diyoruz!

Bu vahşi çalışma düzenine karşı,

Fazla mesailerimizi almak için,

Krizin faturasını ödememek için,

Geleceğimiz için **Topkapı İşçi Derneği** ile birlikte mücadeleye!

SSGSS'nin ikinci ayağı 1 Ekim'de yürürlüğe sokuldu...

Sağlık ve emeklilik hakkımız gaspedildi!

AKP hükümetinin sermaye sınıfının talebi ve İMF'nin talimatıyla hazırladığı 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) kanunu, tüm tepkilere rağmen yasallaştırıldı. 1 Ekim 2008 tarihinde ise yürürlüğe sokuldu.

Bu kanun:

- Emeklilik yaşını altmış beşe, prim gün sayısını 7200'e çıkararak emekliliği imkansız hale getirecek,
- Emekli maaşı bağlanma oranı ve güncelleme katsayısını düşürerek emekli aylıklarını yüzde 23 ile yüzde 33'e varan oranlarda düşürecek, yasadan önce emekli olanları da etkileyecek,
- **Bir dizi meslekte yıpranma payını ortadan kaldıracak,**
- **Malullük ve ölüm aylığını hak etmek için gerekli hizmet süresini 10 yıla, primi gün sayısını 1800'e getirecek,**
- **Geçici iş göremezlik ödeneğini yatarak tedavilerde üçte ikiden yarıya azaltacak,**
- **Sigortalıların dul eşlerinin maaşlarını düşürecek,**
- **Aylık geliri asgari ücretin üçte birinden fazla olan bütün vatandaşların GSS primi ödemesini zorunlu tutacak,**
- **Sağlık hizmetlerinden yararlanma hakkını prim ödeme zorunluluğuna bağlayacak,**
- **Primlerini ya da yüzde 30'dan başlayıp yüzde 300'e kadar çıkan "fark ücret"lerini ödeyemeyecek insanları sağlık hizmetlerinden mahrum bırakacak.**

Yani böylelikle bu kanun, işçiyi ve emekçiyi soyup onları sağlık ve emeklilik hakkından mahrum bırakarak sermayenin kasalarını dolduracak.

Bu yasanın geri çekilmesini istiyoruz. Bütün prim ödemelerinin devlet ve patronlar tarafından karşılandığı, gerçek bir genel sağlık ve emeklilik sigortası istiyoruz. Bunun için mücadeleye hazırlanmalıyız.

Topkapı esnafı elektrik zamlarının geri çekilmesini istedi!

Topkapı esnafı, uzun süredir ekonomik ve mali zorluklarla boğuşuyor. Bu şartlarda gelen elektrik zamları ise iyice belini büktü. Bundan dolayı, "batıyoruz sesimizi duyan yok" diyerek tepkisini gösterdi.

25 Eylül günü yarım gün kepenk kapatarak bir basın açıklamasıyla sesini duyurmaya çalıştı.

Yapılan açıklama şöyleydi:

"Elektriğe yapılan son zamlarla beraber belimiz iyice büküldü. Böyle giderse hepimiz kepenk kapatmak zorunda kalacağız. Her gün çevremizde yeni bir arkadaşımızın kepenk kapattığına şahit oluyoruz. Bu son zamlardan sonra ne yapacağımızı bilemez hale düştük. Borç batağında yüzüyoruz. Ürettiğimiz ve sattığımız malların fiyatı zaten yıllardır değişmedi. Ama maliyetler sürekli arttı. Başta elektrik olmak üzere girdi fiyatları sürekli yükseldi. Son zamlar ise artık bizim idam fermanımız oldu.

A-B-C-D partilerinin hiçbirinin birbirinden farklarının olmadığını biliyoruz. Kendilerinden ve çevrelerinden başka geri kalan halkın hiçbir önemi yok. Milletvekili diye seçtiğimiz insanların milletin haklarını değil de kendi çıkarlarının kavgasını verdiğini görüyoruz. Seçilirken bin tane vaatte bulunuyorlar ama seçildikten sonra maaşlarına yüksek zam yapıp bir takım kodamanlar için iş kovalamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Bizler de 30-40 yıl gece gündüz çalışıp doğru dürüst para bulup da bir Bağ-Kur prim borcumuzu bile ödeyemiyoruz.

Demek ki bizim bizden başka dostumuz yok. Bu kötü gidişimizi, kesin olan batışımızı izlemeyeceğiz artık. Sesimizi yükseltiyoruz, zamların geri çekilmesini istiyoruz."

İşçi mezarlığına dönüşen bir iş kolu:

KOT TAŞLAMA ve YIKAMA

Patronların kar hırsı hayatımıza mal oluyor. Patronlar zenginliklerine zenginlik katsın diye, daha fazla kazansın, daha rahat yaşasınlar diye hayatımızı hiçe sayıyor, canımıza kastediyorlar. Binlerce işçi değişik işkollarında "iş kaza"ları sonucu sakat kalıyor, ölümcül hastalıklara yakalanıyor ve yaşamını kaybediyor. Çoğumuza zaten sefalet ücretini reva görenler, sigortasız çalıştıranlar uzun iş saatleri boyunca yaşadığımızı bile unutturuyorlarken, iş güvenliği için gerekli tedbirleri görmezden gelerek yaşamımızı da hiçe sayıyorlar. Tuzla ile gündeme gelen işçi ölümleri bu kez kot taşlama ve yıkama işiyle yeniden gündemde.

Kot taşlama işinde çalışan işçiler çalışma şartlarına bağlı olarak özellikle akciğer hastalıkları başta gelmek üzere birçok meslek hastalığına yakalanıyor, çalışamaz duruma geliyor ve hatta yaşamını kaybediyor.

Birçok işkolunda olduğu gibi kot taşlama alanında da bu hastalıkların ve can kayıplarının nedeni çok basit. Makineler aracılığı ile yapılan işlemler maliyetli olduğu için işçilere yaptırılıyor ve bu işlemler sırasında işçilerin maruz kaldığı kimyasallar nedeniyle de ölümcül hastalıklar ortaya çıkıyor. Yani patronlar üç kuruş daha fazla kazanmak için işçileri bile bile ölüme sürüklüyorlar.

Bu durumu daha iyi anlatabilmek için kot taşlama işi yapan fabrika ve atölyelerde gerçekleştirilen bazı işlemlerden bahsetmek yerinde olur. Örneğin **kot beyazlatma** işlemi. Bu işlem sırasında sprey içerisindeki kimyasal el yordamı ile kotların üzerine püskürtülüyor. Bu püskürtme işlemi esas olarak makineler tarafından da yapılabilecekken bu makinelere para vermek yerine işçilere yaptırılıyor. İşçi bu işlem sırasında kimyasalı içine çekmek zorunda kalıyor, tedbir alınmasını talep ettiği zaman da en fazla bez bir maske verilerek işe devam etmesi isteniyor. Bu maskeler de fazla bir işe yaramıyor.

Bu alandaki diğer bir işlem de **kot zımparalama**. Bu işlem sırasında da işçi el yordamı ile kotu zımparalıyor ve ortaya çıkan tozu içine çekmek zorunda kalıyor.

Diğer bir işlem de **kum rodeo** işlemi. Bu işlem sırasında da işçi elindeki hortum aracılığı ile kot üzerine kum püskürtüyor. Tüm bu işlemler sırasında toz ve kimyasallar işçiler tarafından solunuyor. Bu işlemin sonucu olarak ciddi solunum ve akciğer hastalıklarına yakalanılıyor ve bu hastalıkların sonucunda çok sayıda işçi ölüyor.

Birçok işçi işe başlarken bu hastalılara yakalanabileceklerinin farkında bile olmuyorlar. Bu işlerin fazla bir vasıf gerektirmemesi, özellikle İstanbul'a yeni göç eden, iş bulma ve geçim sıkıntısı içerisinde bulunan kişileri bu işe yönlendiriyor. İşçilerin birçoğu da işsiz kalma korkusu ile ölümlerine neden olacak bu koşullara ses çıkartmıyorlar.

Fakat bu koşullar kaderimiz değil. Bunu değiştirebilmek, bugünümüzü yağmalayanlara ve geleceğimizi çalanlara dur diyebilmek bizim ellerimizde. Tersane işçilerinin, işçi ölümlerine karşı yürüttükleri mücadele neler yapabileceğinin en güncel örneğidir. Biz tekstil alanında çalışan işçiler de örgütlenerek ve mücadele ederek en basit haklarımızı ve geleceğimizi kazanabiliriz. Bu köleliği bizlere dayatanlara, yaşamımızı hiçe sayıp bizi ölüme sürükleyenlere dur demekten, dahası daha onurlu bir yaşam kurabilmek için mücadele

Türk Metal:

Patronun hizmetinde, işçi düşmanı bir sendikacılık anlayışı...

Değerli işçi dostlarım merhaba.

Bu yazımda size işyerimizdeki çalışma koşullarından değil mevcut sömürü düzeninin bir parçası olan sendikalardan bahsedeceğim.

İşe başlarken sihirli sözcükler duydum: Bu işyerinde her türlü sosyal hak ve sendika var.

Sendika her türlü haksızlıkta yanımda olacaktı. Gerek iş hayatımda, gerek sosyal hayatımda, haksızlıklara karşı mücadele ederken sendika beni-bizi bilinçlendirecek, örgütleyecekti. Sendikamız toplantılarla, seminerlerle bizi eğitecek, sınıf bilincimizi geliştirecek, bize sözleşmeden sözleşmeye değil, hayatımızın her anında var olduğunu hissettirecek çalışmalarla sarıp sarmalayacaktı.

Bu hayallerim ve saf düşüncelerim bir süre sonra kafa üstü yere çakıldı. Çünkü sendikamız maalesef aidat ödediğimiz, sözleşmeden sözleşmeye dostlar alışverişte görsün mantığıyla fabrikalara şöyle bir uğrayan, işveren karşısında işçiyi savunan değil tam aksine sesini yükselten işçileri işverene gammazlayan, yönetiminde şiş göbekli, yağlı-kalın enseli bir takım gangster tipli insanların yer aldığı bir kurumdu.

Ülkemizde, bölgemizde metal sektöründe faaliyet gösteren fabrikamız konusunda dünyanın önde gelen kuruluşlarından birisidir. Gerek iş hacmi ile gerek teknolojisi ile dünyanın hemen hemen bütün ülkelerine ticaret yapar ve öyle krizlerden filan kolay kolay etkilenmez. Çalışanların ücretleri gününde ödenir. Fakat dünyada ve Türkiye'de olduğu gibi işçilere tanınan sosyal haklar bu fabrikada da her sözleşmede kırpılır. Maaşınız elimize gününde geçmesine rağmen sosyal adaletsizlik ve dengesiz ekonomi yüzünden bunun faydasını göremeyiz. Her sözleşme döneminde beklentilerimizin çok altında bir maaş artışı yanısıra sermayenin her seferinde sosyal haklarımızdan bir şeyler götürmesine şahit olmaktayız.

Yanımızda olması gereken sendikamız tamamen sessiz kalmakta ve hatta patronların yanında yer almaktadır.

Bu sendika her ay 110 bin üyesinden bir günlük ücret tutarında aidat toplamakta, otelleri, tatil köyleri, Kıbrıs'taki kumarhaneleriyle, gayrimenkulleri ile dünyanın en zengin sendikası konumundadır. Bu sendikanın başında bulunan tuzu-kuru yönetici kesimi ise bir elleri yağda bir elleri balda, kesinlikle suya sabuna dokunmuyorlar. Hükümet yöneticileri ile gelen ağam giden paşam mantığı ile uzlaşma içerisinde.

Bu kişilerin asla patron ve politikacılarla ters düşme gibi dertleri yoktur. Temsilcilikleri ve temsilcileri adeta işverenin jandarması gibidir. En ufak bir kıpırdanışı hemen işverene bildirirler. Bu temsilciler de zaten işverence seçilip atanır. Bu sebeple bunlara işçi temsilcisi değil, sendika+işveren temsilcisi deriz. İşyerlerinde bu şekilde düzeni devam ettiren sendika ağaları da (abartmıyorum) 10 bin YTL maaş artı yılda 3 ya da 4 defa yıpranma(!) tazminatı adı altında 10 binlerce YTL'yi cebe indirmekteler. İşçinin ödediği aidatlarla satın alınan tatil köylerinde, otellerde hayatın tadını çıkarmakta her ihtimale karşı bu tatil köylerinde, otellerde kimleri misafir ettiklerini söylemeye gerek yok. Milletvekilleri, patronları personel müdürleri ve Ergenekonculari.

Yıllarca aidat ödediğimiz bu sendika uğrayacağımız bir haksızlıkta parmağını bile oynatmıyor. Kanunlar karşısında elleri kolları bağlı olduklarını ileri sürüyorlar. Hâlbuki sıra işkembeden atmaya geldiğinde mangalda kül bırakmıyorlar. Bu yalancı pehlivanlar, 100 bini aşkın üyeleri ile ve bunların aileleri, dahası diğer sendikalarla dayanışmaya gidip milyona yakın halk desteğini arkalarına alabilirler. Bu destekle, hangi kanunu değiştiremezler ki. Ama bunların gailesi işçi-emekçi kesiminin hak arama mücadelesi değildir. Bunlar politikacı-işveren-sermaye kesiminin yarattığı işçiyi kontrol altında tutma mekanizmasıdır.

Biz işçiler olarak bu kokuşmuş kirli ilişkiler yumağına dur demek için aramızdaki sürtüşmelere son vermeli, sık sık bir araya gelmeli, konuşmalı-tartışmalı ve alternatif çözümler üretmeliyiz.

Ben sendikaya hayır demiyorum ama tabanın sesine kulak vermeyen bir sendika istemiyorum.

Fabrikalar bizimdir, sendikalar bizimdir. Biz işçiyiz, biz emekçiyiz, mevcut düzende patron, sendika ağası ve kirli politikacılar bizim düşmanımızdır.

Yaşasın işçi sınıfı!

Kahrolsun sermaye düzeni!

Türk Metal üyesi bir işçi

Ozanın kaleminden...

Deniz feneri değil keriz feneri yandı!

Sağlık bankı açtılar

Hastane kapılarından geçilmez bir durum
Olmuşlar ticaret amaçlı kazanç getiri kurum
Halk ile hastane arasında büyüdü uçurum
Başlar düşünmez ki ahali için kötü durum.

Baş ağrısıyla gidersin hastaneye doktora
Yolunacak keklik gibi düşürürler tora
Rehin bırakılarak insanları soktular zora
Yurtta skandal olmuş sağlık kimler sora

Hastaneye düşersen de kaldın doktorun merhametine
Gariban isen ordan kavuşursun hakkın rahmetine
Parasızdır diye katlanmaz bakma zahmetine
Yaptılar hastaneleri ticaret kapısı memleketine

İnsanlar hastaneye doktora gidemez oldu
Ülkenin dörtte üçü ruh sinir hastası oldu
Sağlığa çözüm getirdik dediler daha kötü oldu
Yön verdiler hastaneler de soyguncu oldu.

Ozan Alican
21 Ağustos 2008

Sayın okuyucu arkadaşlar, hükümet ülkeyi soyduğu yetmiyor gibi bir de Almanya'daki yurttaşlarımıza el attı. Dini kullanarak sözde yardım amaçlı Deniz Feneri adlı derneği kurdular. Toplanan yardım paraları ise sadece birkaç vurguncu ve hortumcuya akıyor. Paranın bir bölümü denizde gemi olarak yüzüyor. Diğer bölümü de deniz fenerini yakamadı, ancak keriz fenerini yaktı. Ülke soyulup kötü durumlara düşürüldü.

Başbakan Erdoğan zamanında tüm vurguncu ve hortumcuların üstüne gideceğiz demişti. Ne yazık ki en büyük hortumcu kendisi ve kendi hükümeti olmuştur. Din dediğin sadece kişiyi ilgilendirir, hükümeti değil. İnsanların uyanması lazım. Hem dinini kullanıyorlar hem de her türlü sömürüp eziyorlar. Millet olarak yolsuzluklara göz yummamalıyız. Haksızlığa geçit vermeyeceğiz. Emekçi sınıfın sesini yükseltmesi lazım. Bir şey olmamış gibi hala da Deniz Feneri'nin reklamını yapıyorlar. Hırsızların pişkince karşımızda boy göstermelerine izin vermemeliyiz.

Hoşçakalın...

Ozan Alican

TÜSİAD kıdem tazminatımızı istiyor!

Kıdem tazminatı hakkımızın gaspı hala gündemde. Daha önceki yazılarımızda getirilmesi düşünülen kıdem tazminatı fonunun işçiler için zararlarını anlattık. Şimdi bir kez daha hatırlayalım:

- Yeni düzenleme güncelleme konusunda zararlıdır. Aldığımız son ücret üzerinden değil, ödendiği yılın ücreti üzerinden ödeme yapılır.

- Fondan para almak belli zorluklar içerir. Prosedürü uğraştırıcıdır.

- Yan ücretleri içermez, asıl ücret üzerinden hesaplanır. 30 gün esas alınmaz, daha kısa süreler baz alınır.

- Tüm bunlar kıdem tazminatının geleceğini tasarrufu teşvik veya konut fonuna benzetiyor. Bu nedenlerle işçiler için zararları sayınakla bitmez.

Diğer yandan küçük patronlar için de zararlıdır. Çünkü patron her yıl düzenli olarak fazladan bir ödeme yapmak zorunda kalmaktadır.

Ama TÜSİAD'ın büyük patronları için her fon, her an kullanılabilecekleri hazır para demek olduğu için faydalı buluyor ve ısrarla istiyorlar. Çünkü TÜSİAD bu ülkedeki tüm para kasalarını, yani "devlet denetimli"(!) tüm para kasalarını kasası, yedek kasa olarak görüyor. SSK kasası için de diğer fon kasaları için de bu böyledir. Şimdi büyük patronlar işçilerin tazminatını istiyor.

Bunlar doymadılar, doymuyorlar, doymayacaklar. Kıdem tazminatımızı aldıktan sonra kimbilir daha neler isteyecekler. Soframızdaki ekmeğin tümünü alsalar gene doymazlar. Biz de örgütlü bir tepki ile karşılarına çıkıp haklarımızı sahiplenemediğimiz sürece bu böyle devam eder.

Şimdi bu gidişe dur demenin zamanıdır. Kıdem tazminatı hakkımızı yedirmeyelim.

Direnen Çağ Temizlik işçileriyle konuştuk!

"Birlikte başarabiliriz, birlikte kazanabiliriz!"

- Söyleşimize isterseniz direnişinizi örgütlenme yönünden değerlendirerek başlayalım.

- Her şey Belediye-İş Sendikası'nda örgütlenerek başladı. Çapa'da Çağ Temizlik işçisi olarak 400, toplamda ise 700 işçi sendika üyesi oldu.

Biz bu örgütlenme için başta 16 kişilik bir komite oluşturduk. Atılmalar ve sendikanın yeni yönetiminin eyleme ilgisinin zayıflığı bizde ve özellikle komitede canlılığın erimesine neden oldu. Biz öncü işçiler tehlikeyi görerek hemen müdahale ettik.

- Bu müdahaleden ne anlamalıyız?

- Öncelikle 5 kişilik dinamik bir eylem komitesi örgütledik. Eylem komitesinin aktif çalışması ile 86 işçide canlılığı ve duyarlılığı yükseltmeyi başardık. Bu canlılığı sendikanın üstüne yönlendirerek sendika yönetiminin yüzünü bize dönmesini sağladık.

- Sendika bugün direnişinize istenen düzeyde ilgi gösteriyor mu?

- Birçok isteğimize olumlu yanıt aldık. Örneğin bildiri bastırdık, kalem yaptırdık, basın açıklamaları ve eylemler yaptık. Ama halen yeterli bir düzey değil bu. Çok ciddi para sorunu yaşıyoruz. Çayımız yok, yemeğimiz yok, yol parası bulamıyoruz. Önümüzde soğuk günler var, ne yapacağımız çok net değil.

- Dışarıdan direnişe ilgi nasıl?

- Özellikle **Topkapı İşçi Derneği**, birkaç gazete ve televizyondan ilgi gördüğümüzü söyleyebilirim. Ama bu ilgi yaygınlaşmalı ve somut bir desteğe dönüşmelidir. Bunun için sendikamızın ve diğer sendikaların yakasını daha bir güçlü tutmayı ve zorlamayı iş edindik. Bu anlayışı diğer sendika ve kitle örgütlerine de taşıyacağız. İşçilerin bize güç katması çok önemli.

Birlikte başarabiliriz, birlikte kazanabiliriz.

Hukuk köşesi...hukuk köşesi...hukuk köşesi...

Meslek hastalığı nedir, işçilerin hakları nelerdir?

SORU: Yasalara göre meslek hastalığı nedir?

Meslek hastalığı, iş kazasından farklı olarak tümüyle sigortalının yaptığı işin niteliği ile ilgilidir. Sigortalının sırf belirli bir mesleği yapmasından ötürü, ruhen veya bedenen hastalanması halidir.

Meslek hastalığının zamanı ve unsurları, Sosyal Sigortalar Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun 14. Maddesi'nde düzenlenmiştir. Sosyal Sigortalar Sağlık İşlemleri Tüzüğü'ne ekli listede de hangi hastalıkların meslek hastalığı sayılacağı da tek tek belirtilmiştir. Bu listede meslek hastalıkları;

a. Madeni cisimlerden,
b. Organik cisimlerden,
c. Fizik ve mekanik etkilerden,
d. Tozlardan,
e. Enfeksiyonlardan,

Meydana gelen hastalıklar olarak beş ana listede toplanmıştır.

Bu listelerin dışında herhangi bir hastalığın meslek hastalığı sayılması üzerine çıkacak

Bir işçi sporu olan futbol para babalarınca işçilere yasaklanıyor...

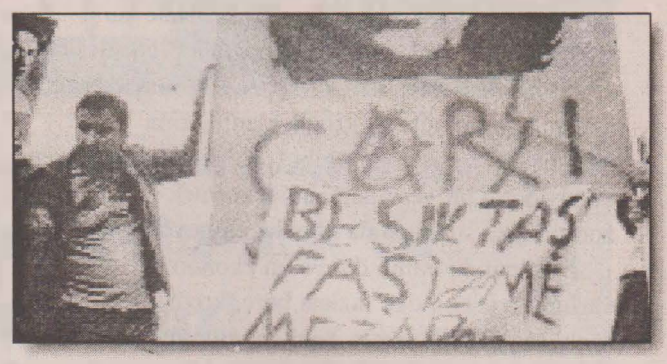
"Kaldıralım locaları!"

24 Mart 1997'de Arsenal ile yaptıkları maçta hakemin lehine verdiği penaltıya itiraz etti. Hakemin kararını değiştirmemesi üzerine topu bilerek kalecinin üzerine attı. Bu hareketi Fowler'a UEFA Fair Play ödülünü kazandırdı.

Futbolun aslında sadece futbol olmadığı, içindeki dinamikleri ile ulaşılmaz bir evren olduğu gerçeğini 6 milyar kişinin yaklaşık yüzde sekseni kabul ediyordur. Kabul edilmeyen ve insanın hislerine dokunan bazı konular da vardır ki, bunlar futbolun içinde bulunduğu endüstrinin insanın içinde bulunduğu ekonomik bunalım ile ters orantılı olmasıdır. Bu orantısızlık küreselleşen dünya ekonomisiyle birlikte gün be gün artmakta ve futbolla insanların arasına önemli bir duvar olarak serpilmektedir.

Bugün bırakın statlara gidip futbola seyirci olmayı evinde televizyonun başında bile futbolu izleyebilmenin dekoder fiyatıyla birlikte maliyeti belli bir sınıfı üç dakikalık özet görüntülere mahkûm etmiştir. Bir tarafta borsalara açılan, şirketleşen, mağaza ağlarını genişleten futbol endüstrisinde geride kalmamak için yarışan kulüpler, diğer tarafta âşık olduğu kulübünün yanında olmak isteyen dar gelirli kitleler...

Tabi İngiltere'de basit bir işçi oyunu olarak görülen ve işçi sınıfının tek eğlencesi olan bu oyunun buralara geleceğini ve kendi özünden bu kadar uzaklaşacağını kimse tahmin edemezdi. Kumaşları birbirine bağlayıp birbirlerine savururken, hazır kart özgürlüğüyle yetişen yeni nesillerin ellerinden bir bir alınan özgürlüklerin

yanına futbolu izleyebilme özgürlüğü de eklenmiş oldu. Doğduğu sınıftan her şey gibi futbol da uzaklaştı.

Olimpiyat stadında oynanan Everton hazırlık maçında arkadaşlara uyup kapalıdan bilet almıştık. Appiah'ı ilk defa canlı izleyebilmek heyecanıyla, takım sahaya çıktığında tam ayağa kalktığımızda arkamızdan iki üç kişilik ağzında puroları ile koltuğa sığmayan – Taraftar- sert dille bizi yerimize oturtmak istemişti. Bizse maç başlayınca oturacağız derken eliyle kale arkalarını göstererek "oraya yavrum sizin yeriniz orası" demişti. O zaman ağrıma giden bu olayı şimdi düşünüyorum da bizim yerimiz o puroluların gösterdiği kale arkası bile olamayacak galiba.

Futbolun saflığı, futbolun bizden uzaklaştığı üzerine biraz kafa yordum, gidişatı kötü gördüm, bu hışımla;

Kaldıralım locaları...

Ercan Çelebi

uyuşmazlıklar için, Sosyal Sigorta Yüksek Sağlık Kurulu'na başvurulabilir. Bu kurulun kararları hakkında da yargı yoluna gitmek, bir hastalığın meslek hastalığı olduğunu dava yoluyla kanıtlayabilmek olanaklıdır.

SORU: İşçi iş kazası geçirdiğinde veya meslek hastalığına yakalandığında Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından, kendisine sağlanan sağlık ve sosyal yardımları nelerdir?

Sosyal Sigortalar ve GSS Kanunu'nun 16. Maddesi, başlığı altında, iş kazası geçiren veya meslek hastalığına yakalanan işçilere sağlanacak sağlık yardımlarını şöyle sıralanmıştır:

a) Sigortalıya, geçici iş göremezlik süresince günlük geçici iş göremezlik ödeneği verilmesi.

b) Sigortalıya sürekli iş göremezlik geliri bağlanması.

c) İş kazası veya meslek hastalığı sonucu ölen sigortalının hak sahiplerine, gelir bağlanması.

d) Gelir bağlanmış olan kız çocuklarına evlenme ödeneği verilmesi.

e) İş kazası ve meslek hastalığı sonucu ölen sigortalı için cenaze ödeneği verilmesi

Krizi kim garattıysa yükünü de onlar çeksin!

Faturayı işçiler değil patronlar ödesin!

Bir süredir Amerika'da başlayan ve bütün dünyayı etkisi altına alan yeni bir ekonomik krizle karşı karşıyayız. Günlük haberleri biraz takip edenler bu krizin hiç de beklenmedik bir gelişme olmadığını, uzmanların bir süredir kriz beklediklerini görmüşlerdir. Bir köpük gibi içi boş olarak büyüyen bu ekonomi bir yerinden patlak vermek zorundaydı, sonunda da köpük sönmeye başladı.

Düşünün ki bütün dünyanın ekonomik varlığının yarısından fazlası borç, kredi, spekülasyonla dönüyor. Yani çoğunluğu aslında var olmayan, maddi bir karşılığı bulunmayan bir ekonomi.

Krizin hemen ardından da başta Amerika olmak üzere emperyalist devletler kurtarma operasyonları düzenlemeye başladı. Amerika toplamda 1 trilyon doları bulan bir paketle batan banka ve sigorta şirketlerinin borçlarını kapatmaya çalışıyor. Avrupa Birliği ise 300 milyar Euro'luk bir paket hazırlığına başladı.

Anlayacağınız devlet bütçelerinden karşılanacak bu paketler sonuçta bizlerin ceplerinden çıkacak. Geçmiş ekonomik krizlerden de hatırlayabileceğimiz gibi batan şirketlerin borç yüklerini bizim omuzlarımıza yıktıkları yetmiyormuş gibi bunun üzerine bir de kriz bahanesiyle iyice azgınlaşan patronların saldırılarıyla karşı karşıya kalıyoruz. Krizi bahane eden çoğu patron sıfır zamla, ücretsiz izinlerle, işten atmalarla bizlere saldırmaktadır.

Kredileri kullanıp geriye ödemeyenler onlar, borçlarını ödeyen biziz! Dolar yükseldikçe zenginliklerine zenginlik katanlar onlar, borç altında ezilenler biziz! Onlar 'krizin etkisini azaltmak için iş maliyetlerinden kısmamız gerek' derler biz anlarız ki ya ücretlerimiz kuşa dönecek ya da aramızdan bazıları işsiz kalacak. Yani onlar krizle birlikte işçiden kısarlar, biz boğazımızdan kısarız. Kısacası krizi yaratan onlar, yükünü çeken bizleriz. Bu faturayı ödemek patronlara düşmesi gerekirken fatura yine işçiye çıkartılıyor.

Krizi kim yarattıysa yükünü de onlar çeksin! Bizim yapmamız gereken bu gidişe dur demektir. Bu yükü bizlerin omuzlarına yıkanlara karşı birleşerek haklarımızı aramalı, mücadele etmeliyiz.

Krizin faturasını işçiler değil patronlar ödesin!

Topkapı İşçi Derneği

Davutpaşa Cd. TİM-I İş Merkezi Kat: 3 No: 230
Topkapı

Tel: (212) 576 11 51

e-posta: topkapi_iscileri@yahoo.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 353 * Fiyatı: 25 YKr * Ekim 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Gven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı İstanbul Tel: (212) 577 54 92